ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» **(Ἀπ. 1,10)**

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ **Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2547**	**Κυριακὴ Ε΄ Νηστειῶν (Μᾶρκ. 10,32-45)** **2 Ἀπριλίου 2023**	**Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος** **Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης**

Ἐγερτήριο ἐν ὄψει τοῦ Πάσχα

«Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἰεροσόλυμα…» (Μᾶρκ. 10,33)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε **Πέμπτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν**· εἶνε ἀκόμη μνήμη τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ποὺ 47 ὁλόκληρα χρόνια ἔζησε μὲ αὐστηρὴ ἄσκησι *πέραν τοῦ Ἰορδάνου* καὶ εἶχε πνευματικὸ πατέρα τὸν ἅγιο Ζωσιμᾶ, στὸν ὁποῖον ἄφησε τὴν ἐντολὴ «Θάψε, ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, τὸ λείψανο τῆς ταπεινῆς Μαρίας» (Σωφρον. Ἱερ., Βίος Μαρ. Αἰγ., λη΄· P.G. 87Γ΄,3724c).

Σήμερα ἐπίσης εἶνε τὸ **προοίμιο τῶν σεπτῶν παθῶν** τοῦ Κυρίου, τὸ προανάκρουσμα τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, καθὼς ἀκοῦμε *«Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἰεροσόλυμα…»* (Μᾶρκ. 10,33). Ἐμπρός, λέει, **νὰ πᾶμε στὰ Ἰεροσόλυμα**.

–Μά, θὰ πῇ κανείς, ἐγὼ **εἶμαι φτωχός**, δὲν ἔχω λεφτὰ οὔτε γιὰ εἰσιτήριο ἐντὸς τῆς πόλεως· **πῶς νὰ πάω** στὰ Ἰεροσόλυμα;

Μπορεῖ κάποιος νά ’νε πλούσιος καὶ νὰ πάῃ στὰ Ἰεροσόλυμα, καὶ ὅμως νὰ εἶνε μακριὰ ἀπὸ τὰ Ἰεροσόλυμα· κ’ ἐσὺ **μπορεῖ νά ’σαι φτωχαδάκι** χωρὶς φράγκο στὴν τσέπη, **καὶ ὅμως** νὰ βρεθῇς πολὺ κοντὰ στὰ Ἰεροσόλυμα· **νὰ ἔχῃς κάνει τὴν καρδιά σου Ἰεροσόλυμα**.

Πῶς γίνεται αὐτό; Δῶστε **λίγη προσοχὴ** στὴν ἑρμηνεία τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου (βλ. Μᾶρκ. 10,32-45).

* * *

«Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἰεροσόλυμα», λέει ὁ Κύριος. Στὸ εὐαγγέλιο σήμερα βλέπουμε, ἀγαπητοί μου, δυὸ ἀντίθετα πράγματα· διαφορετικὰ σκέπτεται ὁ Χριστός, καὶ διαφορετικὰ **οἱ ἀπόστολοι μαθηταί** του. Γιατί αὐτὴ ἡ διαφορά; Δὲν θά ’πρεπε οἱ μαθηταί, μὲ τὸ νοῦ καθαρισμένο ἀπὸ ἐσφαλμένες ἀντιλήψεις, νὰ ἔχουν λογισμοὺς ὑψηλούς, αἰσθήματα μεγάλα ποὺ ἐμπνέει ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ; Καὶ ὅμως **δὲν συναισθάνονται** τί σημαίνει ὅτι τώρα ὁ Χριστὸς ἀνεβαίνει στὰ Ἰεροσόλυμα.

Ἀνέβηκε καὶ ἄλλοτε· ὅταν ἦταν δώδεκα ἐτῶν, τότε ποὺ ἡ Παναγία τὸν ἔφερε καὶ προσκύνησε στὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος (βλ. Λουκ. 2,42 κ.ἑ.). Πολλὲς φορὲς ἀνέβηκε στὰ Ἰεροσόλυμα, ἀλλὰ τώρα εἶνε ἡ τελευταία φορά· **ἄρχισε ἡ πορεία τοῦ θανάτου**. Γνωρίζει λεπτομερῶς τί θὰ συμβῇ μέσα στὴν ἁγία πόλι. Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι δὲν γνωρίζουμε οὔτε τί θὰ συμβῇ σήμερα, ἂν θὰ φτάσουμε τὸ βράδυ στὸ σπίτι μας· ἀλλὰ ὁ Κύριος ὡς Θεὸς γνωρίζει ὅλο τὸ μέλλον. **Προφητεύει** λοιπὸν καὶ λέει στοὺς μαθητὰς ὅτι· Στὰ Ἰεροσόλυμα ποὺ πᾶμε θὰ μὲ πιάσουν, θὰ μὲ σύρουν ἀπὸ κριτήριο σὲ κριτήριο, θὰ μὲ καταδικάσουν, θὰ μὲ ἐμπαίξουν, θὰ μὲ μαστιγώσουν, θὰ μὲ φτύσουν, θὰ μὲ σταυρώσουν, ἀλλὰ σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ ἀναστηθῶ. Αὐτὰ λέει· καὶ τ’ ἀκοῦνε οἱ μαθηταί.

Ἀκούγοντας αὐτὰ τί ἔπρεπε νὰ νιώσουν; Δὲν θά ’πρεπε νὰ συμπονέσουν, νὰ δείξουν συμπάθεια στὸν Διδάσκαλο ποὺ βαδίζει πρὸς τὸ μαρτύριο; Καὶ ὅμως δὲν κατάλαβαν, **δὲν αἰσθάνθηκαν τὸν πόνο τοῦ Χριστοῦ**.

Σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα, ἐνῷ ὁ ἐκεῖνος τοὺς μιλοῦσε γιὰ ἀγκάθινο στεφάνι καὶ καρφιά, οἱ δυὸ πιὸ ἀγαπημένοι μαθηταί του, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἰάκωβος, πλησιάζουν καὶ τί τοῦ ζητᾶνε· Κύριε, λέει, **νὰ μᾶς κάνῃς ὑπουργοὺς** καὶ νὰ μᾶς δώσῃς τὰ ἰσχυρότερα ὑπουργεῖα. Ναί, αὐτὸ τὸ νόημα ἔχουν σὲ σημερινὴ γλῶσσα τὰ λόγια τους *«Δὸς ἡμῖν ἵνα εἷς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου»* (Μᾶρκ. 10,37). Εἶχαν κι αὐτοὶ τὴν ἐσφαλμένη ἰδέα περὶ παγκοσμίου κυριαρχίας τῆς ἑβραϊκῆς φυλῆς· νόμιζαν, ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα ποὺ ὁ Χριστὸς θὰ πάῃ στὰ Ἰεροσόλυμα, θὰ γκρεμίσῃ τοὺς Ῥωμαίους κατακτητάς, θὰ γίνῃ βασιλιᾶς σὰν τοὺς ἄλλους, κι αὐτοὶ δίπλα του θὰ καταλάβουν τὰ ὕψιστα ἀξιώματα!…

Ποιός δὲν ἀπορεῖ ὅταν ἀκούῃ τέτοια λόγια, ποιός δὲν *«ἀγανακτεῖ»*; (βλ. ἔ.ἀ. 10,41). **Τί λύπη θὰ αἰσθάνθηκε ὁ Χριστὸς τὴν ὥρα ἐκείνη!** Ἀντὶ γιὰ ἕνα δάκρυ στὰ μάτια τους, δυὸ μαθηταί του ἐκείνη τὴν ὥρα ζητοῦσαν κοσμικὰ μεγαλεῖα. Κοντὰ στὸ Χριστὸ ἦταν, **μὰ πόση ἀπόστασι τοὺς χώριζε!** Γι’ αὐτὸ εἶπα, ὅτι μπορεῖ νὰ πάῃ κανεὶς τοπικῶς στὰ Ἰεροσόλυμα, ψυχικὰ ὅμως νὰ βρίσκεται πολὺ μακριά.

Καμμιὰ λοιπὸν ἐπαφὴ δὲν ὑπῆρχε τὴ στιγμὴ αὐτὴ μεταξὺ τῶν δυὸ μαθητῶν καὶ τοῦ Χριστοῦ. **Ἔπρεπε νά ’ρθῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο** ν’ ἀνοίξῃ τὶς καρδιές τους, γιὰ νὰ καταλάβουν τί εἶνε ὁ Χριστὸς καὶ τί εἶνε ἡ βασιλεία του.

* * *

Ἀπορεῖ κανεὶς γιὰ τοὺς μαθητάς. Μὰ ἐγὼ

ἀπορῶ γιὰ κάτι ἄλλο· **ἀπορῶ γιὰ ὅλους ἐμᾶς**. Ἐκεῖνοι, λέμε, τρία χρονάκια κοντὰ στὸ Χριστὸ καὶ γρῦ δὲν κατάλαβαν ἀπὸ τὸ μυστήριό του. Κ' ἐμεῖς; Πόσα χρόνια ἐρχόμαστε στὴν Ἐκκλησία, στὸ σχολεῖο τοῦ Χριστοῦ; Ἄλλος ἔρχεται ὅσα χρόνια ἔχει στὴν πλάτη του, καὶ ἄλλος 3, 4, 10, 20, 30, 50 χρόνια –ἄσπρισαν τὰ μαλλιά μας–, μερικοὶ ἔχουν 60 χρόνια μαθηταί. Πῆτε μου, σᾶς παρακαλῶ ἐν ὀνόματι Κυρίου, τί πήραμε ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ ἀκοῦμε κάθε Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία ὅλο τὸ χρόνο; τί ὠφεληθήκαμε, ποιά προκοπὴ κάναμε; Ξέρεις πῶς μοιάζουμε; εἴμαστε σὰν ἐκεῖνο τὸ μαθητὴ ποὺ πάει σχολειὸ μὰ δὲν προχωρεῖ, δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ μάθῃ. **Καθυστερημένοι μαθηταὶ εἴμαστε κ' ἐμεῖς**. Ἀπορεῖτε γιὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ· ἀπορῶ ἐγὼ πολὺ περισσότερο γιὰ τοὺς σημερινοὺς Χριστιανούς. Ὅπως μπαίνουμε, ἔτσι βγαίνουμε· μαῦροι μπαίνουμε, μαῦροι βγαίνουμε. Γιατί; Εἶνε μεγάλο θέμα αὐτό. Ἐὰν κάθε Κυριακὴ κάτι παίρναμε, θὰ ἤμασταν ὅλοι ὄχι ἄνθρωποι, ὄχι Χριστιανοί, ἀλλὰ ἄγγελοι μὲ φτερὰ καὶ θὰ πετούσαμε στὸν οὐρανό· ὅπως ἡ Μαρία ἡ Αἰγυπτία, ποὺ μιά φορὰ μπῆκε στὴν ἐκκλησία, ἕνα λόγο μόνο ἄκουσε, καὶ συγκλονίστηκε. Ἐμεῖς μπαίνουμε μέσα, καὶ ἄλλος μιλάει, ἄλλος βγάζει τὸ ρολόι του, ἄλλος χασμουριέται…

Ποιά εἶνε ἡ αἰτία; τί φταίει ἆραγε; **Ἂς ζητήσουμε νά ᾽ρθῃ Πνεῦμα ἅγιο νὰ μᾶς φωτίσῃ**, νὰ καταλάβουμε τὸν προορισμό μας· νὰ νιώσουμε πόσο ἀδικοῦμε τὸν ἑαυτό μας μὲ τὴν ἀμέλεια, πόσο ἀφήνουμε τὸν καιρὸ νὰ φεύγῃ ἐνῷ ὁ Χριστὸς σαλπίζει *«Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν…»*· ἰδού, ἐμπρός, **προετοιμάστε τὸν ἑαυτό σας!** Ἐνῷ ὁ Κύριος μᾶς καλεῖ σὲ ἄλλη ζωή, ἀνώτερη ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν αἰσθήσεων, τὴ ζωὴ τῶν κτηνῶν, ἐνῷ μᾶς ὁδηγεῖ σὲ μιὰ οὐράνια ζωή, ἐμεῖς ἐξακολουθοῦμε μὲ ἀναίδεια νὰ δείχνουμε ἀδιαφορία γιὰ τὰ πνευματικὰ καὶ αἰώνια. Κουροῦνες μπαίνουμε στὴν ἐκκλησία, καὶ κουροῦνες μένουμε. Ἂν πᾶτε στοὺς προτεστάντες ἢ στοὺς φράγκους, ὅλοι τους ἐκεῖ εἶνε συγκεντρωμένοι· κ' ἐμεῖς, ποὺ ἔχουμε τὴν πιὸ ὡραία λατρεία, τὴ μόνη ζωντανὴ θρησκεία, δὲν τὴν ζοῦμε.

* * *

Ἔρχεται πάλι τὸ Πάσχα. Πῶς θὰ τὸ ἑορτάσουμε; Τί εἶνε Πάσχα; **Χριστὸς στὴν καρδιά!** Τὸν ἔχουμε μέσα μας; Ὁ Κύριος ἀνεβαίνει τελευταία φορὰ στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ **μᾶς καλεῖ** σὲ ἕνα πνευματικὸ ἐγερτήριο. **Θὰ τ' ἀκούσουμε;**

Ξέρετε τί φοβᾶμαι, ἀδέρφια μου; μήπως πάθουμε κ' ἐμεῖς ὅ,τι ἔπαθε στὴν ἀρχαία ἐποχή, τὸν 4ο π.Χ. αἰῶνα, ἕνας τύραννος ὀλιγαρχικὸς στὴ Θήβα ποὺ λεγόνταν **Ἀρχίας**. Αὐτὸς τὸ 379 π.Χ., ὅπως γράφει ὁ Πλούταρχος, εἶχε ἕνα καλὸ φίλο, ὁ ὁποῖος ἔμαθε, ὅτι οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Ἀρχία μὲ τὸν Πελοπίδα ἑτοιμάζονται νὰ πᾶνε νύχτα νὰ τὸν ἀνατρέψουν. Σὰν φίλος, ἐνδιαφέρθηκε γι' αὐτόν. Γράφει ἕνα γράμμα, τὸ σφραγίζει, τὸ δίνει σ' ἕναν **ὑπηρέτη** καὶ τοῦ λέει· Τρέξε, παιδί μου, νὰ προλάβῃς· πήγαινε γρήγορα στὴ Θήβα, δός το αὐτὸ στὸν Ἀρχία καὶ πές του νὰ τ' ἀνοίξῃ ἀμέσως. Ὁ ὑπηρέτης φτάνει ἐγκαίρως ἐκεῖ, καὶ βίσκει τὸν Ἀρχία νὰ διασκεδάζῃ στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου του. Δίνει τὸ γράμμα καὶ τοῦ λέει· –Αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τὸν φίλο σου καὶ μὲ διέταξε νὰ σοῦ πῶ **ἐπειγόντως**, νὰ τ' ἀνοίξῃς ἀμέσως. Ὁ Ἀρχίας, ζαλισμένος ἀπὸ τὴ διασκέδασι, παίρνει τὸ γράμμα καὶ τ' ἀφήνει σὲ μιὰν ἄκρη λέγοντας τὴ φράσι ποὺ ἔμεινε παροιμιώδης· –***«Ἐς αὔριον τὰ σπουδαῖα»***· (=αὔριο τὰ ἐπείγοντα), αὔριο δηλαδὴ θ' ἀνοίξω τὸ γράμμα. Δὲν πέρασε ὅμως πολλὴ ὥρα καὶ νᾶτοι οἱ συνωμότες· ἦρθαν μὲ τὰ μαχαίρια καὶ τὸν ἔσφαξαν. Ὅταν κατόπιν ἀνοίχθηκε ἡ ἐπιστολὴ ὅλοι ἔλεγαν· Τί ἀμέλεια, τί βλακεία ἔκανε λέγοντας «Αὔριο τὰ σπουδαῖα»! Τὸ «αὔριο» δὲν ξημέρωσε γι' αὐτόν.

Μὲ καταλάβατε; **Στὴ θέσι τοῦ ὑπηρέτη εἶμαι κ' ἐγὼ** αὐτὴ τὴν ὥρα, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ κήρυκες τοῦ θείου λόγου. Εἴμαστε ὑπηρέτες ἑνὸς φίλου σας, ποὺ μᾶς στέλνει ἐπειγόντως νὰ σᾶς εἰδοποιήσουμε. Ποιός εἶνε ὁ φίλος σας; Ἕνας εἶνε, δὲν ὑπάρχει ἄλλος στὸν κόσμο. Εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπάει τὸν ἄνθρωπο καὶ θ' ἀκούσετε τὰ βράδια τῆς Μεγάλης Τετάρτης (Καὶ νῦν. ἀποστίχ. ὄρθρ. Μ. Πέμπτ.) καὶ τῆς Μεγάλης Πέμπτης *«Ὑμεῖς φίλοι μού ἐστε»* (Ἰω. 15,14 & Α΄ εὐαγγ.). Ἕνας εἶνε ὁ ἀληθινὸς φίλος μας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός· καὶ στέλνει ἐμᾶς τοὺς ὑπηρέτες καὶ σᾶς δώσουμε μία σφραγισμένη ἐπιστολὴ ποὺ λέει· *«Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα»*· νά, *«ἐσχάτη ὥρα ἐστί»* (Α΄ Ἰω. 2,18). **Τελευταία ὥρα εἶνε**.

Ἐγὼ εὔχομαι, νὰ γιορτάσετε πολλὰ Πάσχα, νὰ γεράσετε, νὰ γίνετε ἑκατὸ χρονῶν. Δὲν ξέρουμε ὅμως ἂν τὸ Πάσχα αὐτὸ εἶνε τὸ τελευταῖο. Λοιπόν, ἀδέρφια μου, σᾶς εἰδοποιῶ· *«Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα»*. Ἐμπρός ὅλοι, γυναῖκες - ἄντρες, μικροὶ - μεγάλοι! *«Ψυχαῖς καθαραῖς καὶ ἀρρυπώτοις χείλεσι»* (ὄρθρ. Μ. Τετ., εἱρμ. θ' ᾠδ.), μὲ καρδιὰ ἁγία καὶ χέρια τίμια, μὲ μετάνοια, δάκρυα καὶ ἐξομολόγησι, μὲ συγγνώμη καὶ ἔλεος, μὲ φωτιὰ στὴν καρδιά, Χριστιανοὶ ἀληθινοὶ ὄχι ψεύτικοι, **νὰ πλησιάσουμε τὸ Χριστό**.

Ἂν τὰ κάνουμε αὐτά, σᾶς κάνω συμβόλαιο· τὸ Πάσχα τὸ φετινὸ θά 'νε τὸ ὡραιότερο· θά 'νε Πάσχα μὲ ἀγάπη καὶ θεία κοινωνία, μὲ τὸ Χριστό· ἡ καρδιά σας θὰ γίνῃ Ἰορδάνης καὶ Ἱεροσόλυμα· καὶ ἀπὸ τὰ μικρὰ αὐτὰ Ἱεροσόλυμα θ' ἀνεβοῦμε ***«εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ»*** (Μ. Δευτ., αἶν.), *«ὅπου ἦχος καθαρὸς»* ἁγίων, ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, ὑμνούντων *«ἀπαύστως»* καὶ λεγόντων *«Κύριε, δόξα σοι»* (βλ. Μ. Τρίτ., αἶν.).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Ἀσωμάτων Θησείου - Ἀθηνῶν τὴν 19-4-1959. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 9-3-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» **(Ἀπ. 1,10)**

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Μ΄ **Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2548**	**Κυριακὴ τῶν Βαΐων (Ἰω. 12,1-18)** **9 Ἀπριλίου 2023 πρωὶ**	**Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος** **Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης**

Τὰ δικά μας *«ὡσαννά»*

«Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ» (Ἰω. 12,13)

Ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου, –τὸ εἶπα, τὸ ξαναλέω καὶ δὲν θὰ πάψω νὰ τὸ λέω– εἶνε τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα, ἡ ῥίζα καὶ τὸ θεμέλιο τῆς πίστεώς μας. Διότι **ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός**. Δὲν εἶνε ἕνας ἁπλὸς ἄνθρωπος, μία μεγαλοφυΐα, ἕνας σπουδαῖος φιλόσοφος, ἕνας μεγάλος κοινωνιολόγος. Ὄχι· εἶνε Θεός. Ὅσοι τὸ πιστεύουν αὐτὸ εἶνε Χριστιανοί· οἱ ἄλλοι δὲν εἶνε, δὲν μποροῦν νὰ λογίζωνται ὡς Χριστιανοί. Ὅτι εἶνε Θεὸς **τὸ φωνάζουν τὰ θαύματά του**· τὸ φωνάζει ἡ σημερινὴ ἡμέρα· τὸ φωνάζει τὸ μεγαλύτερο ἀπ᾽ ὅλα τὰ θαύματά του, **ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου**.

* * *

Ὁ Λάζαρος ἦταν ἕνας φίλος τοῦ Χριστοῦ. Ἔμενε στὴ Βηθανία, ἕνα χωριὸ ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα μαζὶ μὲ τὶς ἀδελφές του Μαρία καὶ Μάρθα· ἡ Μαρία ἦταν πιὸ πνευματική, ἡ Μάρθα ἦταν νοικοκυρὰ ἀπὸ τὶς λίγες, ποὺ σήμερα σπανίζουν. Ἦταν **μιὰ ἁγία οἰκογένεια** καὶ ζοῦσαν σ᾽ ἕνα ταπεινὸ σπιτάκι. Ἐκεῖ πήγαινε συχνὰ ὁ Χριστός, ὅταν ἤθελε νὰ ξεκουραστῇ ἀπὸ τὴν κακία καὶ μοχθηρία τοῦ κόσμου.

Ἀλλὰ στὸ σπιτάκι αὐτὸ ἔπεσε κεραυνός, συνέβη θάνατος· γιατὶ ὁ θάνατος δὲν κάνει διάκρισι, ἐπισκέπτεται καὶ τὶς καλύβες καὶ τὰ ἀνάκτορα. **Πέθανε ὁ Λάζαρος**. Τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του ὁ Χριστὸς ἦταν μακριά· κι ὅταν πλέον ἦρθε ἐκεῖ, τὸν εἶχαν θάψει. Εἶχε ἤδη τέσσερις μέρες μέσα στὸν τάφο καὶ ἄρχισε νὰ μυρίζῃ. Στὴ συνάντησί τους μὲ τὸν Κύριο οἱ δυὸ ἀδελφὲς τοῦ εἶπαν· Ἂν ἤσουν ἐδῶ, Κύριε, ὁ ἀδερφός μας δὲν θὰ πέθαινε. Νόμιζαν, ὅτι ἡ δύναμι τοῦ Χριστοῦ εἶνε μόνο νὰ θεραπεύῃ ἀρρώστους· δὲν φαντάζονταν, ὅτι μπορεῖ καὶ νεκροὺς ἀκόμα ν᾽ ἀναστήνῃ.

Ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε· Ὁ ἀδελφός σας θ᾽ ἀναστηθῇ, καὶ *«Ἐγώ εἰμι* (=ἐγὼ εἶμαι) *ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή»* (Ἰω. 11,21,25). Καὶ πράγματι πῆγε στὸ μνῆμα καὶ **ἀνέστησε τὸν Λάζαρο**.

–Ἀδύνατον, λέει ὁ ἄθεος. Παραμύθια! Εἶνε ποτὲ δυνατὸν ἕνας νεκρὸς ν᾽ ἀναστηθῇ;…

Ἄπιστε, **βγὲς λοιπὸν τώρα ἔξω** στὸν κάμπο καὶ **θ᾽ ἀκούσῃς** νὰ σὲ βεβαιώνουν **χίλιες φωνές**. Τί ἔκαναν τὸ φθινόπωρο οἱ γεωργοί· ἔσπειραν σπόρο σιτάρι. Τὸν ἔρριξαν στὴ γῆ, τὸν ἔθαψαν στὸ χῶμα ὅπως θάβουμε τὸ νεκρό. Καὶ τί γίνεται ὁ σπόρος ἐκεῖ· σαπίζει, κι ἀφοῦ σαπίσῃ, τώρα τὸ καλοκαίρι φυτρώνει. Ἀπὸ κάθε σάπιο σπόρο βγαίνει ἕνα ὡραῖο στάχυ· κι ἀπὸ λίγα σακκιὰ σάπιο σπόρο γίνεται ἕνας κάμπος ὁλοπράσινος. Καὶ ὄχι μόνο ἀπὸ τὸ σιτάρι, ἀλλὰ κι ἀπὸ τοὺς ἄλλους σπόρους· βγαίνουν λουλούδια, δέντρα, πλατάνια μεγάλα. Πῶς; Ῥώτα ὄχι τὸν χωρικό, ῥώτα τὸν ἐπιστήμονα γεωπόνο. Ἄγνωστο, μυστήριο εἶνε αὐτό! Μέχρι στιγμῆς ἡ ἐπιστήμη δὲν κατώρθωσε νὰ μᾶς κάνῃ ἕνα σπόρο νὰ βγάζῃ στάχυ μὲ σπόρο. Τί θαῦμα· μέσα σ᾽ ἕνα μικρούτσικο πραγματάκι νὰ ὑπάρχῃ τέτοια δύναμι! Κάθε στάχυ ποὺ βγαίνει ἔξω, φωνάζει ὅτι γίνεται ἀνάστασι· *«Χριστὸς ἀνέστη»*, λέει. Ἔ λοιπόν· ἐκεῖνος ὁ σπόρος ἔχει δύναμι· καὶ Αὐτὸς ποὺ ἔδωσε τὴ δύναμι στὸν σπόρο, αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ λέει σ᾽ ἕνα σάπιο κορμὶ ν᾽ ἀναστηθῇ καὶ νὰ γίνῃ πάλι ζωντανὸς ἄνθρωπος.

Γι᾽ αὐτὸ κάνουμε **κόλλυβα**. Ἔχουν σημασία. Σὰν νὰ μᾶς λένε· Μὴν κλαῖτε· ὅπως ἀπὸ τοὺς σάπιους καρποὺς βγαίνουν ὡραῖα λουλούδια καὶ νέοι καρποί, ἔτσι μέσα ἀπὸ τοὺς τάφους θὰ βγῇ νέα ζωή, **θ᾽ ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί**.

Ὁ Χριστός, λοιπόν, ἀνέστησε τὸν Λάζαρο. Τὸν ἀνέστησε μὲ τὴ φωνὴ *«Λάζαρε, δεῦρο ἔξω»* (Ἰω. 11,44). Καὶ **τὸ θαῦμα τὸ εἶδαν πολλοί**. Δὲν ἔγινε νύχτα, ἔγινε τὴν ἡμέρα. Τὸ εἶδαν πολλὰ μάτια. Καὶ πίστεψαν. Κι αὐτοὶ τὸ διέδωσαν. Δὲν ὑπῆρχαν τότε τηλέφωνα καὶ ἀσύρματοι· ἀπὸ στόμα σὲ στόμα διαδόθηκε. Τό ᾽μαθαν χωριὰ καὶ πόλεις, τό ᾽μαθαν ὅλα τὰ Ἱεροσόλυμα.

Καὶ γι᾽ αὐτό, ὅταν ἀκούστηκε ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴ Βηθανία ἔρχεται στὰ Ἱεροσόλυμα, ἔγινε μιὰ **διαδήλωσι πρωτοφανής**. Ἄδειασε ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἰσραήλ. Τὰ παιδιὰ καὶ οἱ νοικοκυρές, μικροὶ καὶ μεγάλοι, νέοι καὶ γέροι μὲ ἄσπρα μαλλιά, ὅλοι βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Καὶ μόλις εἶδαν τὸ Χριστὸ νά ᾽ρχεται ταπεινὸς καθισμένος σ᾽ ἕνα γαϊδουράκι, μέθυσαν ἀπὸ ἐνθουσιασμό. Ἄλλοι ἔκοβαν κλαδιὰ ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ τά ᾽στρωναν στὸ δρόμο, κι ἄλλοι ἅπλωναν χάμω τὰ ροῦχα τους νὰ πατήσῃ ὁ Χριστός. Ὅλοι κρατοῦσαν βάια καὶ φώναζαν· *«Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ»* (Ἰω. 12,13 = Ψαλμ. 117,26). Τί εἶνε αὐτὸ τὸ *«Ὡσαννά»*; Εἶνε ἑβραϊκὴ λέξι καὶ ση-

μαίνει ὅ,τι καὶ τὸ δικό μας «Ζήτω». Ζητωκραύγαζαν δηλαδὴ καὶ τὸν δέχονταν σὰν τὸν βασιλιᾶ ποὺ νίκησε τὸ θάνατο - τὸ χάρο.

Καὶ ὁ Χριστὸς –ἐδῶ σᾶς ἐρωτῶ– τί ἔκανε; Ἂν ἦταν κανένας ἄλλος, ὤ! θὰ θεωροῦσε αὐτὴ τὴν ὑποδοχὴ τὸ πιὸ μεγάλο γεγονὸς τῆς ζωῆς του· θὰ καμάρωνε, θὰ χαιρόταν. Ὁ Χριστὸς ὅμως; τί λέει τὸ εὐαγγέλιο· *«ἰδὼν τὴν πόλιν **ἔκλαυσεν** ἐπ' αὐτῇ»* (Λουκ. 19,41), ἔχυσε δάκρυα.

Γιατί ἔκλαψε ὁ Χριστός; δὲν τοῦ ἔκαναν ἐντύπωσι τὰ *«ὡσαννά»*; Γιὰ **τρεῖς λόγους** ἔκλαψε.

√ Πρῶτον, διότι ἤξερε σὰν Θεός, ὅτι σήμερα φωνάζουν *«Ὡσαννά»*, ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ τέσσερις μέρες, τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ κάτω ἀπὸ τὸ πραιτώριο, οἱ ἴδιοι θὰ φωνάζουν *«Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν»* (Λουκ. 23,21. Ἰω. 19,6). Ὤ τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων! Αὐτὸς εἶνε ὁ ψεύτης κόσμος· σήμερα σὲ ἀνεβάζει στὰ ἄστρα, καὶ αὔριο σὲ στέλνει στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία λέει σήμερα· *«Μετὰ κλάδων ὑμνήσαντες πρότερον, μετὰ ξύλων συνέλαβον ὕστερον, οἱ ἀγνώμονες Χριστὸν Ἰουδαῖοι τὸν Θεόν»* (ὑπακ. Κυρ. Βαΐων). Αὐτοί, ποὺ κρατοῦσαν τὰ βάια, μετὰ πῆραν ῥόπαλα καὶ συνέλαβαν τὸ Χριστό. Κλαίει λοιπὸν **γιὰ τὸ ἄστατο καὶ εὐμετάβολο, γιὰ τὴ ματαιότητα τῆς ἀνθρωπίνης δόξης**.

√ Κλαίει ὁ Χριστός, δεύτερον, **βλέποντας τὴν ἁγία πόλι**. Εἶχε περίφημο ναό, ποὺ ἔλαμπαν τὰ μάρμαρα καὶ τὸ χρυσάφι του. 46 χρόνια τὸν χτίζανε. Ὅταν ὅμως θὰ περάσουν κι ἄλλα 36 χρόνια ὤ τί θὰ γίνῃ! Θὰ τὸ δοῦν αὐτοὶ ποὺ φώναξαν *«Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν»* (Ματθ. 27,25). Τὸ 70 μ.Χ. ἡ Ἱερουσαλὴμ θὰ πολιορκηθῇ σκληρά, θὰ μπῇ μέσα ὁ Βεσπασιανὸς Τίτος μὲ τὶς ῥωμαϊκὲς λεγεῶνες του, θὰ γκρεμίσῃ τὸ ναό, τὸ πραιτώριο τοῦ Πιλάτου, τὰ μέγαρα τῶν Ἄννα καὶ Καϊάφα, θὰ βάλῃ φωτιὰ καὶ θὰ κάψῃ. Καὶ μόνο αὐτό; θ' ἀρχίσῃ νὰ σταυρώνῃ ἀκατάπαυστα Ἑβραίους. Δάσος θὰ γίνουν οἱ σταυροί· καὶ δὲν θὰ σταματήσῃ παρὰ μόνο ὅταν τοῦ σωθοῦν τὰ ξύλα. Κλαίει λοιπὸν ὁ Χριστός, **γιατὶ προβλέπει τὸ φρικτὸ τέλος** αὐτοῦ τοῦ ἀγνώμονος λαοῦ κι ὅτι δὲν θὰ μείνῃ λίθος ἐπὶ λίθου, πέτρα πάνω στὴν πέτρα (Ματθ. 24,2. Λουκ. 19,44). Καὶ ἀλήθεια· μέχρι σήμερα, ἐνῷ σὲ φτωχὰ χωριά μας τσοπάνηδες χτίζουν ἐκκλησιές, **οἱ Ἑβραῖοι μὲ ὅλα τὰ πλούτη τους δὲν μπόρεσαν νὰ ξαναχτίσουν τὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος**.

√ Κλαίει λοιπὸν ὁ Χριστός μας γιὰ τὸ ἄστατο καὶ τὴ ματαιότητα τῆς δόξης, κλαίει γιὰ τὴν καταστροφὴ τῶν Ἱεροσολύμων, κλαίει ὅμως τρίτον **καὶ γιὰ …τὴν ἀφεντιά μας**, γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα. –Μπᾶ!… Ναί· γιατὶ κ' ἐμεῖς δὲν εἴμαστε καλύτεροι. Ποιός ἀπὸ μᾶς ἀγαπάει τὸ Χριστὸ παραπάνω ἀπὸ τὴ μάνα του, τὸν πατέρα του, τὸ παιδάκι του; Ἐὰν δὲν τὸν ἀγαπᾶμε ἔτσι, εἴμαστε εἰδωλολάτρες καὶ θὰ μᾶς δικάσῃ ὁ Θεός. Παραπάνω ἀπ' ὅλους, χίλιες φορὲς περισσότερο, ν' ἀγαπήσῃς τὸ Χριστό. Τὸν ἀγαποῦμε; **Δὲν τὸν ἀγαποῦμε**. Αὐτὴ εἶνε ἡ μεγάλη ἁμαρτία μας· καὶ νά γιατί κλαίει ὁ Χριστός.

Φωνάζουμε κ' ἐμεῖς *«ὡσαννά»* τώρα τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα· κάνουμε σταυρούς, ἀνάβουμε κεριά, προσκυνοῦμε εἰκόνες, συγκινούμεθα κάπως στὴν ἐκκλησία. **Ἀλλὰ ἔξω;…**· ὦ Χριστέ μου, πῶς μᾶς ἀνέχεσαι τοὺς ψεῦτες καὶ ὑποκριτάς. Ἔξω; • Ὁ ἕνας νᾶτος πάει στὸ χαρτοπαίγνιο (ὅπως οἱ στρατιῶτες ποὺ «ἔπαιξαν στὰ ζάρια» τὸ χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ βλ. Ἰω. 19,23-24). • Ὁ ἄλλος Μεγάλη Ἑβδομάδα πάει στὸ πορνεῖο κι ἀφήνει τὴ γυναῖκα του. • Ὁ ἄλλος, ἐνῷ εἶνε ὑγιὴς καὶ γερὸς ἄξιος νὰ σπάῃ χαλίκι, πίνει γάλα καὶ τρώει κρέας Μεγάλη Παρασκευή. • Καὶ ἄλλος, αὐτὲς τὶς ἅγιες ἡμέρες, ἀνοίγει τὸ βρωμερό του στόμα καὶ βλαστημάει τὰ θεῖα…

Τὸ *«ὡσαννά»* νὰ τὸ λὲς καὶ στὸ στρατῶνα, καὶ στὰ δικαστήρια, καὶ στὸ σχολεῖο, καὶ στὸ ἐμπόριο, καὶ στὸ σπίτι, **παντοῦ**. Ὅλη ἡ ζωή σου νὰ εἶνε *«ὡσαννά»* καὶ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὴν καρδιά. Ὁ Ῥῶσος Ντοστογιέφσκυ, ποὺ πίστεψε στὸ Χριστὸ ὅταν τὸν πήγανε στὴ Σιβηρία, εἶπε· Τὸ δικό μου *«ὡσαννά»* εἶνε βγαλμένο μέσα ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ τὰ σίδερα.

Ἔπρεπε καὶ ἡ δική μας ζωὴ νὰ εἶνε μιὰ εὐχαριστία καὶ δοξολογία στὸ Χριστό. Μὰ δυστυχῶς δὲν εἶνε. Ψυχρὲς οἱ καρδιές μας, μπούζι! Ἂν ὑπῆρχε ἕνα πνευματικὸ θερμόμετρο καὶ τὸ βάζαμε ὄχι στὴ μασχάλη ἀλλὰ στὴν καρδιά, θὰ βλέπαμε νὰ δείχνῃ ὑποθερμία, ὑπό τὸ μηδέν. **Δὲν ὑπάρχει θερμὴ ἀγάπη στὸ Χριστό**. Θὰ τὸ δῆτε τώρα· μερικοὶ περιμένουν τὸ Πάσχα, ἄλλος γιὰ νὰ φάῃ καλά, ἄλλος γιὰ νὰ πάῃ ταξίδι, ἄλλος γιὰ ψυχαγωγία καὶ θεάματα, ἄλλος γιὰ ἀθλητικὲς συναντήσεις, ἄλλος γιὰ καλλιτεχνικὲς ἀπολαύσεις. Τὰ *«ὡσαννά»* τους εἶνε ὄχι γιὰ τὸ Χριστὸ ἀλλὰ γιὰ κάποιο εἴδωλο· γιὰ ἕνα πάθος, γιὰ ἕναν δεσμὸ ἄθεσμο.

* * *

Γίναμε, ἀδελφοί μου, **χειρότεροι ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους**. Ἐκεῖνοι μιὰ φορὰ σταύρωσαν τὸ Χριστό, ἐμεῖς τὸν σταυρώνουμε πολλὲς φορές. **Νὰ φοβηθοῦμε** ὅμως, γιατὶ ὁ Κύριος δὲν ἀστειεύεται. Εἴδαμε τί ἔπαθαν οἱ Ἰουδαῖοι. Σταματῶ ἐδῶ. Κάτι βλέπω, δὲν τὸ λέω. Ὦ Θεέ μου, λυπήσου μας· αὐτὸς ὁ τόπος πολλὰ πέρασε!…

Σεῖς, **νέοι**, δὲν ξέρετε τί θὰ πῇ κίνδυνος, πόλεμος, στέρησι, πεῖνα. Οἱ γονεῖς καὶ οἱ παπποῦδες ξέρουν. Ἐσεῖς ἔχετε τ' ἀγαθά σας, φαΐ καλό, κρεβάτι ζεστό, τίποτα δὲν σᾶς λείπει, εἶστε εὐτυχισμένοι. Εἶστε ὅμως καὶ **δυστυχισμένοι**· γιατὶ ἡ καρδιά σας δὲν ἔχει πιὰ ἔρωτα γιὰ τὸ Χριστό. Ρωτῆστε κ' ἐμᾶς ποὺ εἴδαμε νέα παιδιὰ στ' Ἀλβανικὰ μέτωπα, ποὺ συνωδεύσαμε νέους στὸ Βίτσι, ποὺ εἴδαμε τὴ θέρμη τῶν καρδιῶν τους. Εἶδα στρατιώτη νὰ πέφτῃ λέγοντας «Χριστέ μου! Παναγιά μου!» καὶ νὰ κλαίῃ μὲ τὴν καρδιά του. Σήμερα **ὑπάρχει Χριστὸς στὴν καρδιά;** Μὲ τὶς βλαστήμιες τῶν θείων φοβᾶμαι, μήπως μᾶς ἔρθῃ καμμιὰ μεγάλη καταστροφή.

Γι' αὐτὸ τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες ὅλοι νὰ μετανοήσουμε ἀληθινά, νὰ ἐπιστρέψουμε, νὰ ἐξομολογηθοῦμε. Μὲ ἁπλυτο πιάτο δὲν τρῶμε, καὶ μὲ ἀκάθαρτη ψυχὴ δὲν μποροῦμε νὰ κοινωνήσουμε. **Ἐλᾶτε πρῶτα στὸν πνευματικό**· καὶ μετά, ψυχικὰ καὶ σωματικὰ καθαροί, νὰ πλησιάσουμε κ' ἐμεῖς στὸ Χριστὸ καὶ νὰ ποῦμε· *«Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»*.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Κωνσταντίνου & Ἑλένης Ἀμυνταίου τὴν 2-4-1972 πρωί. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 11-3-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΒ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1167[2]	Κυριακὴ τοῦ Πάσχα (Ἰω. 1,1-17) 16 Ἀπριλίου 2023 (2005) νύκτα	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὁ μεγάλος Ἄγνωστος

«Καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω» (Ἰω. 1,10)

Τὴν ἱερὰ αὐτὴ στιγμή, ἀγαπητοί μου, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ἀπευθύνω ἐγκαρδίως τὸν **πασχάλιο χαιρετισμὸ σὲ ὅλους**.

Τὸ εὐαγγέλιο ποὺ ἀκούσαμε εἶνε τὸ πιὸ σπουδαῖο εὐαγγέλιο ὅλου τοῦ ἔτους. Εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰωάννου. Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ποὺ τὴ νύχτα τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου ἔσκυψε στὸ στῆθος τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄκουσε τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του, πετάει σὲ **ὕψη θεολογίας** καὶ ὁμιλεῖ γιὰ τὸ μέγα μυστήριο τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως.

Δὲν θὰ ἑρμηνεύσω ὅλη τὴν περικοπή· λίγα λόγια θὰ πῶ ἐπάνω στὸ στίχο *«Καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω»* (Ἰω. 1,11), ὅτι **ὁ κόσμος δὲν ἐγνώρισε τὸ Χριστό**. Τί θὰ πῇ αὐτό;

* * *

Ἡ Γῆ ποὺ κατοικοῦμε, ἀγαπητοί μου, ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς ἄλλους μεγάλους ἀστέρες, εἶνε ἕνας κόκκος ἄμμου. Καὶ ὅμως ὁ μικρὸς αὐτὸς πλανήτης ἔχει ἀξία ἄπειρη. Εἶνε, ὅπως εἶπε ἕνας ἀστρονόμος, τὸ «διαμάντι» τῆς δημιουργίας. Διότι μόνο σ' αὐτὸν ὑπάρχουν οἱ κατάλληλες συνθῆκες, γιὰ νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἔξοχο καλλιτέχνημα τοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ ἔθεσε τὸν ἄνθρωπο ὁ Δημιουργός. Ἀλλ' ὅπως λέει ἡ Γραφὴ κι ὅπως μαρτυροῦν οἱ παραδόσεις ὅλων τῶν λαῶν, **ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε** ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο. Καὶ ἡ **πτῶσις** του ἦταν τόση, ὥστε καὶ μεγάλα πνεύματα, φιλόσοφοι καὶ διδάσκαλοι τῆς ἀρχαιότητος, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές τους, δὲν μπόρεσαν νὰ τοῦ προσφέρουν σημαντικὴ βοήθεια καὶ νὰ τὸν ἐπανορθώσουν. Ὁ ἄνθρωπος ἀναστέναζε. Μόνος τρόπος σωτηρίας ἦταν τὸ ὅτι **κατέβηκε ὁ Θεὸς στὴ γῆ**. Ὦ μυστήριο! Τὸ πιστεύεις; εἶσαι Χριστιανός· δὲν τὸ πιστεύεις; Χριστιανὸς δὲν εἶσαι.

–Κατέβηκε ὁ Θεὸς στὴ γῆ; θὰ πῇ κάποιος.

Ναί, ἀγαπητοί μου, εἶνε γεγονός. Ὁ Ἥλιος ἄγγιξε τὴ Γῆ, καὶ ἡ Γῆ δὲν κάηκε. Γιατί δὲν κάηκε; Διότι δὲν κατέβηκε φανερά, ἀλλὰ εἶχε ὡς περικάλυμμα τὴν ἀνθρωπίνη σάρκα. Κρύφτηκε. **Ἐμφανίστηκε ὡς ταπεινὸς ἄνθρωπος** πάνω σ' αὐτὴ τὴ γῆ. Συνανεστράφη μαζί μας. Ἐν τούτοις **ἔδωσε τὰ τεκμήρια ὅτι εἶνε Θεός**. Τὸ ἀπέδειξαν τὰ θαύματα καὶ ἡ ἁγιότης τῆς ζωῆς του. Τὸ ἀποδεικνύει μέχρι σήμερα σὲ ὅλους ἡ διδασκαλία του· μιὰ διδασκαλία, γιὰ τὴν ὁποία κάποιος ἄπιστος ἀναγκάστηκε νὰ πῇ· Κι ἂν ἀκόμα στὰ ἄλλα ἄστρα ὑπάρχουν λογικὰ ὄντα, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔχουν πίστι ἀνώτερη ἀπὸ αὐτὴν ποὺ δίδαξε ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Θεάνθρωπος, λοιπόν, ὁ Χριστός. Καὶ θὰ περίμενε κανείς, ὅταν Θεὸς ὢν ἐμφανίσθηκε ἐν μορφῇ ἀνθρώπου, ὅτι θὰ ἔτρεχε ὅλη ἡ γῆ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ καὶ νὰ τὸν πιστέψῃ. Καὶ τί ἔγινε, **πίστεψαν;** Μόνο μία μικρὴ - ἐλαχίστη μειοψηφία. Διαβάστε τὸ Εὐαγγέλιο· κάτι βοσκοὶ τῆς Βηθλεέμ, κάτι ἁπλοϊκοὶ ψαρᾶδες ποὺ ἔρριχναν τὰ δίχτυα τους στὴ Γεννησαρέτ, μερικὲς ταπεινὲς γυναῖκες, κάτι ἀθῷα παιδιὰ ποὺ ἔβαλε τὰ χέρια του στὰ κεφάλια τους, αὐτὸς ὁ κόσμος ὁ ταπεινὸς καὶ καταφρονεμένος, αὐτοὶ τὸν πίστεψαν. Οἱ ἄλλοι, οἱ μεγάλοι, ἡ ἐλίτ καὶ ἡ ἰντελιγκέντσια, αὐτοὶ ποὺ κάνουν τὸ φιλόσοφο ἢ τὸν ποιητή, ἡ λεγομένη ἀφρόκρεμα τῆς κοινωνίας, αὐτοὶ –πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων– **δὲν πίστεψαν** στὸ Χριστό. Στάθηκαν ἀντιμέτωποι τοῦ Ναζωραίου. Τὸν διέβαλαν, τὸν συκοφάντησαν, εἶπαν σκληρὰ λόγια γι' αὐτόν, εἶπαν ὅτι ἔχει δαιμόνιο, τὸν ὠνόμασαν ἀκόμα καὶ Βεελζεβούλ (ὁ Βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων ὠνομάστηκε ἀρχηγὸς τῶν δαιμόνων!), καὶ τέλος τὸν σταύρωσαν. Αὐτὴ ἦταν ἡ ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ κόσμος. Αὐτὸ σημαίνει *«καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω»*. Ὁ κόσμος τῶν γραμματέων, τῶν φαρισαίων, τῶν ἀρχιερέων, τῶν μεγάλων καὶ ὑψηλῶν προσώπων, αὐτὸς ὁ κόσμος *«οὐκ ἔγνω»* τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Κάτι παρόμοιο ποὺ ἀναφέρει καὶ ὁ Ὅμηρος στὴν Ὀδύσσεια. Ὁ **Ὀδυσσέας** ὁ βασιλιᾶς

τῆς Ἰθάκης ἀνεχώρησε ἔνδοξος ἀπὸ τὸ νησί του· ὅλος ὁ λαός του τὸν προέπεμψε στὴν προκυμαία. Ἔπειτα τὰ ἴχνη του χάθηκαν. Μετὰ τὴν ἐκπόρθησι τῆς Τροίας πῆρε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, ἀλλὰ περιπλανήθηκε στὶς θάλασσες. Ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ῥάκος πλέον, ἐξαντλημένος ἀπὸ τὶς κακουχίες τῆς μεγάλης αὐτῆς περιπετείας, ἐπέστρεψε στὴν Ἰθάκη σὰν ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος. Κανείς δὲν τὸν ἀναγνώρισε τότε. Μόνο ἕνα γέρικο σκυλὶ τὸν ἀναγνώρισε καὶ κούνησε τὴν οὐρά, σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε· Ἀφεντικό μου, καλῶς ἦλθες! Μεγάλο δίδαγμα αὐτό. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ μνηστῆρες, ποὺ κατέτρωγαν τὰ πλούτη τοῦ μικροῦ του βασιλείου, φάνηκαν κατώτεροι ἀπὸ ἕνα σκυλί. Κάτι παρόμοιο ἔγινε μὲ τὸ Χριστό. Κατέβηκε ὁ Βασιλεὺς τοῦ κόσμου στὴ Γῆ. Καὶ ποιός τὸν ἐγνώρισε; Θυμηθῆτε τὴν ὡραία ἡ εἰκόνα τῆς Γεννήσεως· ἕνα γαϊδουράκι κ' ἕνα βόδι, αὐτὰ **τὰ ζῷα**, τὸν ἐγνώρισαν, ὅπως λέει ὁ Ἡσαΐας· *«Ἔγνω βοῦς τὸν κτησάμενον καὶ ὄνος τὴν φάτνην τοῦ κυρίου αὐτοῦ· Ἰσραὴλ δέ με οὐκ ἔγνω καὶ ὁ λαός με οὐ συνῆκεν»* (Ἡσ. 1,3). Τὸ ἴδιο λέει κι ὁ Ἀββακούμ· *«ἐν μέσῳ δύο ζῴων γνωσθήσῃ»* (Ἀβ. 3,2). Τὰ ζῷα τὸν ἐγνώρισαν· οἱ ἄνθρωποι; *«Ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω»*. Ὁ κόσμος δὲν γνώρισε τὸ Χριστό.

–Μὰ ἀπὸ τότε, θὰ πῆτε, πέρασαν εἴκοσι αἰῶνες, ὀγδόντα περίπου γενεές. Καλά, στὴν ἐποχή του δὲν τὸν γνώρισαν· **τώρα ὅμως**, ποὺ ἡ θρησκεία του ἁπλώθηκε σὲ ὅλα τὰ πλάτη καὶ τὰ μήκη τῆς ὑδρογείου καὶ οἱ Χριστιανοὶ ὑπερβαίνουν τὸ ἕνα δισεκατομμύριο, **δὲν ἄλλαξαν τὰ πράγματα;** Πῶς λὲς *«καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω»*;

Ἄχ, ἀδελφοί μου! Μία ἐπιφανειακὴ ἔρευνα λέει ὅτι εἶνε τόσοι οἱ Χριστιανοί· ἀλλὰ ἂν γίνῃ μιὰ ἔρευνα βαθύτερη, μὲ κριτήρια Εὐαγγελίου, θὰ δῆτε ὅτι **οἱ Χριστιανοὶ** –ὄχι στὸ νούμερο, ὄχι στὶς ταυτότητες– **εἶνε ἐλάχιστοι**. Τὰ πλήθη τῆς Δύσεως μὴν τὰ μετρᾶτε· διαμόρφωσαν ἕνα νόθο χριστιανισμό, ποὺ πόρρω ἀπέχει καὶ μέγα χάσμα τὸν χωρίζει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ὀρθοδοξία. Ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ ὀρθόδοξοι τῆς Ἀνατολῆς –κακὰ τὰ ψέματα– εἶνε ὅλοι συνεπεῖς στὸ βάπτισμα καὶ τὶς ὑποσχέσεις τους; Κουράστηκαν οἱ ἀστυνόμοι νὰ γράφουν στὶς ταυτότητες –νὰ δοῦμε μέχρι πότε– «ὀρθόδοξος Χριστιανός». Ἀφαιρέστε λοιπὸν καὶ τοὺς Χριστιανοὺς τῶν ταυτοτήτων καὶ τῶν τύπων, τοὺς Χριστιανοὺς ποὺ θυμοῦνται τὴν ἰδιότητά τους μόνο τὶς μεγάλες ἑορτές, ἐνῷ τὸν ὑπόλοιπο χρόνο τὴ λησμονοῦν. Πέστε μου πόσοι εἶνε οἱ **συνειδητοὶ Χριστιανοί** (ὁ Στάλιν αὐτοὺς ὑπολόγιζε. «Φοβοῦμαι», ἔλεγε, «τοὺς συνειδητοὺς Χριστιανούς»). Πόσοι εἶν' αὐτοί; Ὄχι ὁ ὄγκος καὶ ὁ ἀριθμός, ἀλλὰ ἡ ποιότης ἔχει ἀξία. Πόσοι εἶνε οἱ ἀληθινοὶ Χριστιανοί; **Ἐλάχιστοι**. Μία βασίλισσα τῆς Ὁλλανδίας, ἡ Βιλελμίνη, ἔκανε ἔρευνα κ' ἔγραψε ἕνα βιβλίο μὲ τίτλο «Ὁ Χριστὸς ὁ ἄγνωστος». Ἐκεῖ λέει ὅτι, ὕστερα ἀπὸ τόσους αἰῶνες, τόσους κόπους καὶ μόχθους ἱεραποστόλων, στὴν Εὐρώπη ὁ Χριστὸς παραμένει ἄγνωστος.

–Μὰ μήπως αὐτὰ εἶνε ὑπερβολή;

Ὄχι. Δὲν γνωρίζει ἡ ἀνθρωπότης τὸ Χριστό, διότι **δὲν τὸν ἀγάπησε**. Ἕνα πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾶς, ἐπιθυμεῖς τὴ συναναστροφὴ μαζί του, ζητᾶς εὐκαιρίες νὰ τὸ γνωρίσῃς. Ἂν ἀγαπούσαμε τὸ Χριστό, θὰ ἀνοίγαμε τὸ Εὐαγγέλιό του νὰ γνωρίσουμε τὰ ἱερά του λόγια· ἂν ἀγαπούσαμε τὸ Χριστό, θὰ 'ρχόμασταν συχνὰ στὴν ἐκκλησία νὰ τὸν λατρεύσουμε· ἂν ἀγαπούσαμε τὸ Χριστό, πρὸ παντὸς θὰ ἐκτελούσαμε τὶς ἅγιες ἐντολές του καὶ πρῶτα τὸ *«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»* (Ἰω. 13,34).

* * *

Ἀλλ' ἂς ἀφήσουμε, ἀδελφοί μου, τὸν ἄλλο κόσμο καὶ ἂς ρωτήσουμε· στὴ μικρή μας χώρα τί γίνεται; *«Ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω»*· ἡ Ἑλλάδα *«αὐτὸν ἔγνω»*; Χωρὶς νὰ θέλω νὰ σκορπίσω μελαγχολία, θέτω τὸ ἐρώτημα· **Πῶς ἑορτάζουμε σήμερα τὸ Πάσχα;** Στὸ κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντός μας βρίσκεται ὁ Χριστός; Ἢ μήπως ἡ ἑορτὴ κατήντησε μία γαστρονομικὴ τελετὴ Βάκχου καὶ Ἀφροδίτης; Σήμερα στὰ σπίτια, ἀπὸ τὰ μέγαρα μέχρι τὶς καλύβες, τί θὰ συζητοῦν; Θὰ μιλοῦν γιὰ τὸ Χριστό; Ὤ! τεντῶστε τ' αὐτί σας. Σήμερα θὰ συζητήσουν γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα (πολιτική, ἔρωτες, συνοικέσια, σκάνδαλα, χρήματα, ἐμπόριο, ἀθλητισμό...)· γιὰ τὸ Χριστὸ δὲν θὰ μιλοῦν· καὶ ἂν ἀκουστῇ ἡ λέξι Χριστός, θ' ἀκουστῇ ὡς βλαστήμια! Πράγματι *«ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω»*.

Ἂς μὴν εἴμαστε ὅμως ἀπαισιόδοξοι. Ὑπάρχει καὶ τὸ *«μικρὸν ποίμνιον»* (Λουκ. 12,32)· παιδιά, νέοι, γυναῖκες, ἄντρες. Ἀποτελοῦν μειοψηφία. Ἀλλὰ εἶνε μία μικρὴ ζύμη, ἕνα προζύμι, ποὺ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ζυμώσῃ ὅλο τὸ φύραμα, ὅλο τὸ λαό μας. Τότε ὁ μεγάλος Ἄγνωστος θὰ γίνῃ γνωστός, καὶ ἡ πατρίδα μας θὰ λατρεύῃ τὸν ἀναστάντα Χριστό· ὅν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 18-4-1982. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 1-5-2005, ἐπανέκδοσις 19-3-2023.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΑ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1068[2]	Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (Ἰωάν. 20,19-31) 23 Ἀπριλίου 2023 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἔλα στὴν ἐκκλησία

Ὑπάρχει, ἀγαπητοί μου, στὴν ἐκκλησία ἕνα ἱερὸ βιβλίο ποὺ ὀνομάζεται **Πεντηκοστάριο**. Ἀπ' αὐτὸ διαβάζει ἡ Ἐκκλησία πενήντα μέρες· ἀπὸ τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως ἕως τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς (ἑπτὰ ἑβδομάδες, πενήντα μέρες)· τὸ ἀνοίγουμε καὶ διαβάζουμε τὰ ὡραῖα ποιήματα, τὰ ὁλόγλυκα τραγούδια, ποὺ εἶνε φτειαγμένα γιὰ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἀναστήθηκε.

Ἀπὸ τὸ Πεντηκοστάριο θὰ μιλήσω κ' ἐγὼ σήμερα. Ἡ Κυριακὴ αὐτὴ εἶνε ἀφιερωμένη σ' ἕναν ἀπόστολο τοῦ Χριστοῦ, τὸ **Θωμᾶ**. Τὸ ἱστορικὸ τοῦ εὐαγγελίου ποιό εἶνε;

* * *

Οἱ δώδεκα ἀπόστολοι ἦταν κοντὰ στὸ Χριστὸ ὅπως οἱ μαθηταὶ κοντὰ στὸ δάσκαλο, ὅπως τὰ παιδιὰ κοντὰ στὴ μάνα, ὅπως τ' ἀρνάκια κοντὰ στὴν προβατίνα. Ἀλλ' ὅταν ἔπιασαν τὸ Χριστὸ καὶ τὸν ἔφεραν στὰ δικαστήρια τοῦ Ἄννα καὶ Καϊάφα καὶ στὸν Πιλᾶτο φωνάζοντας *«Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν»* (Λουκ. 23,21), τότε οἱ ἀπόστολοι φοβήθηκαν - τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο (Ἰω. 20,19)· τοὺς ἔπιασε **φόβος καὶ τρόμος**. Ἐποχὴ τρομοκρατίας . Κ' οἱ ἀπόστολοι; Ἔγιναν λαγοί. Ὅπως ὁ λαγὸς κρύβεται στοὺς θάμνους, ἔτσι οἱ ἕντεκα ἀπόστολοι κρύφτηκαν σ' ἕνα σπίτι, ἔκλεισαν πόρτες καὶ παράθυρα, κ' ἔμεναν ἐκεῖ.

Ἀλλὰ ξαφνικὰ **οἱ λαγοὶ αὐτοὶ ἔγιναν λιοντάρια**. Πῶς; Ποιός τοὺς μετέβαλε; Ποιό γεγονὸς τοὺς ἄλλαξε καὶ βγῆκαν ἔξω στὶς κοινωνίες καὶ κήρυξαν παντοῦ; Ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ. Ποιά δύναμις; Ὅτι **ἀναστήθηκε ὁ Χριστός**. Ναί, εἶνε βέβαιο ὅτι ἀναστήθηκε· μὴν ἔχετε καμμιὰ ἀμφιβολία. Ὅσο εἶνε βέβαιο ὅτι ὑπάρχουν ἄστρα καὶ σελήνη καὶ ἥλιος, τόσο εἶνε βέβαιο ὅτι ὑπάρχει ἀνάστασις, ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Χριστός. Αὐτὸ μετέβαλε τοὺς ἀποστόλους, καὶ ἡ ἀλλαγή τους εἶνε ἀπόδειξις τῆς Ἀναστάσεως.

Εἶνε βέβαιο ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, διότι **παρουσιάστηκε**. Τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα ἐμφανίστηκε μπροστὰ στοὺς μαθητάς. Πῶς; ***«Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων»*** (Ἐ.ἀ. 20,19). Γελᾶνε οἱ ἄπιστοι ἅμα τ' ἀκούσουν. Ἄκου 'κεῖ παραμύθια, λένε· κλειστὸ τὸ σπίτι, καὶ παρουσιάστηκε ὁ Χριστός· μὰ εἶνε ποτὲ δυνατόν;...

Ἀπαντοῦμε. Στὸ σχολεῖο μᾶς λέγανε τὸ αἴνιγμα· «Κλειδώνω τὸ σπιτάκι μου κι ὁ κλέφτης εἶνε μέσα». Ποιός εἶνε ὁ «κλέφτης»; μᾶς ρωτοῦσε ὁ δάσκαλος. Ὁ ἥλιος. Νά λοιπὸν ὅτι *«κεκλεισμένων τῶν θυρῶν»* ἔχεις τὸν ἥλιο μέσα. Θέλεις ἄλλο παράδειγμα; Κλειστὸ ἔχεις τὸ σπίτι σου, κι ὅμως ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο ἀκοῦς φωνὲς ποὺ ἔρχονται ἀπὸ μακρινοὺς ραδιοσταθμούς. Πῶς ἔρχονται; Ἄλλο παράδειγμα· ἀνοίγεις τὴν τηλεόρασι καὶ βλέπεις εἰκόνες. Πῶς ἔρχονται; Ἐὰν λοιπὸν ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἐρτζιανὰ κύματα ἔχουν τὴ δύναμι νὰ μπαίνουν στὸ σπίτι *«κεκλεισμένων τῶν θυρῶν»*, **πόσο μᾶλλον** Αὐτὸς ποὺ ἔκανε τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀέρα;

«Κεκλεισμένων τῶν θυρῶν» λοιπὸν παρουσιάστηκε ὁ Χριστός. Καὶ *«ἐχάρησαν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον»* (Ἐ.ἀ. 20,20). Κ' ἐκεῖνος ὕψωσε τὰ τρυπημένα ἁγιά του χέρια, τοὺς εὐλόγησε, καὶ τοὺς εἶπε μιὰ λέξι γλυκυτάτη· ***«Εἰρήνη** ὑμῖν»* (Ἐ.ἀ. 20,19, 21)· ὦ λέξι προσφιλής, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος τὴ ζητάει, ἀλλὰ δὲν ἔρχεται διότι φύγαμε ἀπὸ τὸ Θεό! Καὶ μετὰ τὸ *«Εἰρήνη ὑμῖν»* τοὺς εἶπε κάτι ἄλλο, ποὺ πρέπει πολὺ νὰ τὸ προσέξουμε· «Σᾶς δίνω τὴν **ἐξουσία νὰ συγχωρῆτε ἁμαρτίες**» (Ἐ.ἀ. 20,23). Εἶσαι Χριστιανός; συναισθάνεσαι τὴν ἁμαρτωλότητά σου; Πρέπει νὰ πᾷς ὁπωσδήποτε στὸν ἱερέα, στὸν πνευματικὸ πατέρα, ν' ἀνοίξῃς τὴν καρδιά σου, νὰ πῇς τ' ἁμαρτήματά σου, μικρὰ - μεγά-

λα· γιατὶ δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος χωρὶς ἁμαρτία. Κι ὁ ἱερεὺς ἔχει τὴν ἐξουσία νὰ σὲ συγχωρήσῃ, ἐξουσία ποὺ δὲν ἔχει οὔτε ἄγγελος.

Ἀπὸ τὴ σύναξι ὅμως ἐκείνη τῶν μαθητῶν **ἔλειπε ὁ Θωμᾶς**. Φοβήθηκε ἄραγε περισσότερο καὶ πῆγε νὰ κρυφτῇ κάπου ἀλλοῦ ἀσφαλέστερα; Ποιός ξέρει; Τοῦ ἔλεγαν ὕστερα οἱ ἄλλοι μαθηταί· –Τί ἔχασες, Θωμᾶ! –Τί ἔχασα; –*«Ἑωράκαμεν τὸν Κύριον»*, εἴδαμε τὸν Κύριο (Ἐ.ἀ. 20,25). –Ἐγώ, λέει, ἂν δὲν δῶ μὲ τὰ μάτια μου καὶ δὲν ἀκούσω μὲ τ' αὐτιά μου, δὲν πιστεύω· θέλω νὰ βάλω τὸ δάχτυλό μου στὶς πληγές, καὶ τότε θὰ πιστέψω… Εἶπε ὅ,τι λένε σήμερα οἱ ἄπιστοι· **Θέλουμε νὰ δοῦμε…**

Ψέματα λένε. Γιατὶ ὑπάρχουν πολλὰ **πράγματα, ποὺ δὲν τὰ βλέπουμε κι ὅμως τὰ πιστεύουμε**. Τὸ Μέγα Ἀλέξανδρο παραδείγματος χάριν ποιός τὸν εἶδε ἀπὸ τὴ σύγχρονη γενεά; Κανένας. Τὸν εἶδαν ὅμως κάποιοι ὅταν ζοῦσε· κ' ἐμεῖς τὸν παραδεχόμαστε, γιατὶ μᾶς βεβαιώνουν ἐκεῖνοι. Παραδέχεσαι, λοιπόν, ὅτι ὑπάρχει Ἀλέξανδρος, μολονότι δὲν τὸν εἶδες. Ἄλλο παράδειγμα· πιστεύεις, ὅτι ὑπάρχει Αὐστραλία. Ἀλλὰ ποιός πῆγε στὴν Αὐστραλία; Ἐλάχιστοι· οἱ ἄλλοι δὲν τὴν εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους. Πιστεύουν ὅμως καὶ παραδέχονται, ὅτι ὑπάρχει Αὐστραλία, δίνοντας ἐμπιστοσύνη σ' αὐτοὺς ποὺ τὴν εἶδαν. Ὑπάρχουν λοιπὸν πράγματα ποὺ τὰ παραδέχεσαι χωρὶς νὰ τὰ δῇς. Ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάνῃ κι ὁ Θωμᾶς, νὰ τοὺς πιστέψῃ· διότι οἱ ἀπόστολοι δὲν ἦταν ψεῦτες, ἀλλὰ ἀληθινοὶ ἄνθρωποι. Ἄλλωστε τὰ ἐννέα δέκατα (9/10) τῶν γνώσεών μας εἶνε **διὰ τῆς πίστεως**. Ποιός ἀπὸ μᾶς εἶδε τὴ γέννησί του; Κανείς. Πιστεύουμε ὅμως αὐτὸ ποὺ μᾶς λένε, ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ πατέρας κι αὐτὴ εἶνε ἡ μάνα μας, ὅτι εἴμαστε παιδὶ τοῦ τάδε καὶ τῆς τάδε. Διότι ἂν θελήσουμε νὰ ποῦμε «Θέλω γιὰ ὅλα νὰ δῶ μὲ τὰ μάτια μου καὶ ν' ἀκούσω μὲ τ' αὐτιά μου», τότε πάει, καταρρέει ὅλο τὸ σύστημα ὄχι μόνο τῆς θρησκείας, ἀλλὰ καὶ τῆς γνώσεως κ' ἐπιστήμης.

Ἀλλὰ ὁ Χριστός, ποὺ ἀγαποῦσε τὸ Θωμᾶ, συγκατέβη καὶ **πῆγε πάλι**. Τὴν ἄλλη βδομάδα, κεκλεισμένων πάλι τῶν θυρῶν, νά τος πάλι μπροστά τους. Καὶ κάλεσε τὸ Θωμᾶ· –Ἔλα κοντὰ καὶ βάλε τὸ δάχτυλο στὰ χέρια μου καὶ τὸ χέρι στὴν πλευρά μου, *«καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός»*. Τότε ὁ Θωμᾶς φώναξε· –*«Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου»* (Ἐ.ἀ. 20,27-28). Ἔτσι ὁ Θωμᾶς τὴν ἡμέρα αὐτὴ **ὡμολόγησε**, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε πράγματι ἐκ νεκρῶν. Καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε· –Θωμᾶ, πίστεψες γιατὶ εἶδες· ἀλλ' ἐγὼ μακαρίζω ἐκείνους ποὺ πιστεύουν χωρὶς νὰ μὲ δοῦν προσωπικῶς. Μεταξὺ αὐτῶν –μέσα στοὺς αἰῶνες– εἴμαστε καὶ ὅλοι ἐμεῖς, ποὺ δὲν εἴδαμε τὸ Χριστὸ μὲ τὰ μάτια τὰ σαρκικὰ ὅπως ὁ Θωμᾶς, ἀλλὰ τὸν βλέπουμε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς καὶ τὸν ἀκολουθοῦμε.

* * *

Ἀπ' ὅσα διδάσκει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο, ἕνα θέλω νὰ προσέξετε, ἀδελφοί μου. Ὅτι ὁ Θωμᾶς **ἔλειψε ἀπὸ τὴ σύναξι**. Ἦταν κακὸ αὐτό, γιατὶ παρὰ λίγο νὰ γίνῃ ἄπιστος. Καὶ σὰν τὸ Θωμᾶ μοιάζουν οἱ Χριστιανοὶ τοῦ αἰῶνος μας ποὺ λείπουν ἀπὸ τὴν ἱερὰ συντροφιά, δηλαδὴ τὴν ἐκκλησία. Στὴν Ἐκκλησία εἶνε ὁ Χριστὸς ἀοράτως. **Γιατί ἀπουσιάζεις σὰν τὸ Θωμᾶ;** γιατί φεύγεις; Χτυποῦν οἱ καμπάνες. Τί εἶνε οἱ καμπάνες; Σάλπιγγες. Τί σάλπιγγες; Σάλπιγγες ἀγγέλων. Τί φωνάζουν; –Ἐλᾶτε, ἄντρες γυναῖκες παιδιά, στὴν ἐκκλησία! Ἔλα μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα νὰ πῇς ἕνα *«Δόξα σοι, ὁ Θεός»*, νὰ πῇς ἕνα *«Κύριε, ἐλέησον»*, νὰ πῇς ἕνα «εὐχαριστῶ». Μὴν εἴμαστε **ἀχάριστοι**.

Δυστυχῶς πολὺ λίγοι ἐκκλησιάζονται. Ἂν πᾶτε στὸ Ἰσραήλ, αὐτοὶ τηροῦν τὸ Σάββατο αὐστηρά. Δὲν κουνάει αὐτοκίνητο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας καὶ τοῦ γιατροῦ. Ἐδῶ; τὴν Κυριακὴ τὸ πρωὶ τὰ παιδιὰ καλοῦνται στὰ γυμναστήρια νὰ παίξουν φουτμπώλ. Ἦρθαν τὰ χρόνια γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς εἶχε πεῖ, ὅτι θ' ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησιὲς καὶ θὰ γεμίσουν οἱ φυλακές. Καὶ γέμισαν. Ζοῦν ἔτσι, χωρὶς Θεό. Ἀλλὰ δὲν ἔχει νὰ ζημιωθῇ τίποτα ὁ Θεός· δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς. Ἐμεῖς θὰ ζημιωθοῦμε, ποὺ φεύγουμε ἀπὸ κοντά του. Διότι **τί εἶνε ἡ Ἐκκλησία; Μαντρὶ εὐλογημένο**, ποὺ ἀσφαλίζει τὰ πρόβατα. Πρόβατο ποὺ φεύγει ἀπὸ τὸ μαντρί, τὸ τρώει ὁ λύκος· καὶ Χριστιανὸς ποὺ φεύγει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, θὰ τὸν φάῃ ὁ λύκος (οἱ αἱρέσεις, ἡ ἀθεΐα, ἡ ἀπιστία…).

Κοντὰ στὸ Χριστὸ λοιπὸν ὅλοι! Παρακαλῶ κανεὶς νὰ μὴ ἀπουσιάζῃ, ἀλλὰ νὰ πυκνώσῃ ὁ ἐκκλησιασμός. Ναί, στὴν ἐκκλησία. Καὶ νὰ ἔχετε τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀναστάντος Κυρίου· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

**Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Κοιμήσεως Θεοτόκου Φλαμπούρου - Φλωρίνης τὴν 21-4-1985 μὲ ἄλλο τίτλο.
Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 18-4-2004, ἐπανέκδοσις 19-3-2023.**

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΛΓ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1948	Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων 30 Ἀπριλίου 2023	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὅλα φωνάζουν *«Χριστὸς ἀνέστη»*!

Ὡς ἱεροκῆρυξ, ἀγαπητοί μου, εὑρίσκομαι ἐδῶ καὶ σᾶς ἀπευθύνω τὸν χαιρετισμὸ τῆς Ἀναστάσεως, τὸ ***«Χριστὸς ἀνέστη»***.

Οἱ δύο αὐτὲς λέξεις εἶνε τὸ θεμέλιο τῆς Ὀρθοδοξίας, δυναμίτης κατὰ τοῦ σατανᾶ. Ἔχουν τὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ μας. Ὁ διάβολος προσπαθεῖ νὰ τὶς σβήσῃ, ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσῃ. Ὅσο περνοῦν οἱ αἰῶνες τόσο ῥιζώνουν βαθύτερα.

Στὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια τὸ *«Χριστὸς ἀνέστη»* τὸ ἔλεγαν σαράντα μέρες, μέχρι τῆς Ἀναλήψεως· παντοῦ, ἀντὶ γιὰ κάθε ἄλλο χαιρετισμό. Σήμερα δυστυχῶς **φραγκέψαμε**· τὸ *«Χριστὸς ἀνέστη»* δὲν λέγεται, δὲν ἀκούγεται. Καινούργιοι ἄνεμοι ἔπνευσαν, νέα ἤθη καὶ ἔθιμα ζητοῦν νὰ νοθεύσουν τὸ ὀρθόδοξο πνεῦμα, νέοι ἐχθροὶ ζητοῦν νὰ βάλουν δυναμῖτες στὰ θεμέλιά μας, νὰ τινάξουν στὸν ἀέρα ὅ,τι σεβάστηκαν αἰῶνες. Κρύωσε, πάγωσε ἡ καρδιά μας, ποὺ ὁ Θεὸς τὴν ἔπλασε ν' ἀγαπᾷ πάνω ἀπ' ὅλα τὸ Χριστό.

Ὑπάρχουν δυστυχῶς τώρα πολλοὶ ποὺ ἔπαψαν νὰ πιστεύουν. Ὑπάρχουν ἐδῶ **ἄθεοι,** σὲ μιὰ χώρα ποὺ ἄπιστος δὲν ὑπῆρχε οὔτε γιὰ σπόρο. Καὶ τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες σὲ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες καὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους τρόπους προωθοῦν τὴν ἀθεΐα καὶ ἀπιστία.

Αὐτοί, ὅταν δοῦν κάποιον ν' ἀγαπάῃ τὸ Χριστό, πέφτουν πάνω του μὲ ὅλα τὰ ὅπλα τους, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ πιὰ ψυχὴ ποὺ νὰ πιστεύῃ. –Ἐσύ –τοῦ λένε καὶ τὸν φουσκώνουν σὰν μπαλλόνι–, ἐσὺ ποὺ ζῇς στὸν αἰῶνα αὐτόν, ποὺ πῆγες στὰ σχολεῖα καὶ μορφώθηκες καὶ πῆρες διπλώματα πανεπιστημίου, ἐσὺ ποὺ διαβάζεις περιοδικὰ καὶ βιβλία ἐπιστημονικά, ἐσὺ λοιπὸν πιστεύεις αὐτὰ ποὺ λέει ἡ Ἐκκλησία κ' οἱ παπᾶδες; μὰ εἶνε δυνατὸν ἕνας πεθαμένος ν' ἀναστηθῇ; ὑπάρχει ἀνάστασι νεκρῶν;... **πάλιωσε ἡ θρησκεία καὶ ἡ Ἐκκλησία**, λένε.

Μιλᾶνε ἔτσι, λὲς καὶ πρόκειται γιὰ κανένα ῥοῦχο, ποὺ παλιώνει καὶ τὸ πετᾷς. Ἀλλ' ὄχι, ἀδελφοί μου. Ἡ θρησκεία μας δὲν εἶνε ἕνα ῥοῦχο φτειαγμένο ἀπὸ κλωστὲς ἀνθρώπινες. Ἡ Ἐκκλησία μας ναί, εἶνε ῥοῦχο, ἀλλὰ ῥοῦχο φτειαγμένο μὲ βελόνες ἀγγελικές, ἔνδυμα ὑφασμένο στὸν ἀργαλειὸ τῆς αἰωνιότητος, περιβόλαιον ποὺ δὲν θὰ παλιώσῃ ποτέ. Ἀνοῖξτε καὶ διαβάστε τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή, καὶ θὰ δῆτε ἐκεῖ νὰ λέῃ· *«αὐτοὶ ἀπολοῦνται»*, ὅλα δηλαδὴ θὰ παλιώσουν καὶ θὰ σβήσουν· *«καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται»*· **σὺ ὅμως, Κύριε, ζῇς καὶ ὑπάρχεις εἰς τοὺς αἰῶνας** (Ἑβρ. 1,11-12=Ψαλμ. 101,27-28).

Ὄχι, δὲν παλιώνει ἡ πίστι μας. Εἶνε σὰν νὰ λές, ὅτι πάλιωσε ὁ Δούναβις ἢ ὁ Βόλγας ἢ ὁ Ἀχελῷος. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔφτειαξε ὁ Θεὸς τὴ Γῆ, τὰ ποτάμια τρέχουν καὶ ποτίζουν. Τὸ **ποτάμι** εἶνε πάντοτε χρήσιμο καὶ ἀναγκαῖο· ἔτσι καὶ ἡ θρησκεία, σὰν ποτάμι ποὺ βγῆκε ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς Θεότητος, θὰ ἀρδεύῃ αἰωνίως τὶς ψυχές. Ἐσὺ ποὺ λὲς ὅτι ἡ θρησκεία πάλιωσε, εἶνε σὰν νὰ λὲς ὅτι πάλιωσε **ὁ ἥλιος**. Μὰ ὁ ἥλιος ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερα νὰ λάμπῃ ὅπως στὰ χρόνια τοῦ Ὁμήρου· δὲν πάλιωσε. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, βέβαια, καὶ τὰ ποτάμια καὶ ὁ ἥλιος καὶ **τὰ ἄστρα** κάποτε θὰ παλιώσουν· τὸ εἶπε ὁ Χριστός (βλ. Ματθ. 24,35). Μόνο ἐκεῖνος ζῇ καὶ βασιλεύει καὶ δὲν παλιώνει ποτέ. Γι' αὐτὸ **κλεῖστε τ' αὐτιά σας στὶς φωνὲς τῆς ἀπιστίας**.

–Καλὰ εἶν' αὐτά, θὰ πῆτε, ἀλλὰ ἐδῶ δίνουμε μάχη· ἔχουμε ἐχθρούς, ποὺ θέλουν ἐπιχειρήματα, ζητοῦν **θαύματα** γιὰ νὰ πιστέψουν ὅτι ὑπάρχει ἀνάστασις Χριστοῦ καὶ νεκρῶν.

* * *

Ἐλᾶτε λοιπόν, ἀδελφοί μου, νὰ κάνουμε ἕνα περίπατο. Ἂς βγοῦμε ἀπὸ τὴν ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ δημιουργοῦν στὴν ἀτμόσφαιρα τὰ φυσικὰ καυσαέρια καὶ πρὸ παντὸς τὰ πνευματικὰ **καυσαέρια τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀθεΐας**. Γιατὶ ὡρισμένοι κόπτονται νὰ καθαριστῇ ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπὸ τοὺς βιομηχανικοὺς ῥύπους, ἀδιαφοροῦν ὅμως γιὰ τὴν ἠθικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ τὸ νέφος τῆς ἀπιστίας, ποὺ ἀπειλεῖ ὅλους μὲ ἀσφυξία καὶ ψυχικὸ θάνατο. Ἂς δοῦμε λοιπὸν στὴ φύσι τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως.

● –Τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως **στὴ φύσι**; τί λές;… Εἴμαστε τυφλοὶ καὶ κουφοί· ἔχουμε μάτια καὶ αὐτιά, μὰ οὔτε βλέπουμε οὔτε ἀκοῦμε.

Εἴδατε ποτὲ γεωργό, τί κάνει; Κάνει ὅ,τι καὶ ὁ νεκροθάφτης· σκάβει λάκκο καὶ θάβει μέσα στὴ γῆ τὸ σπόρο, ἕνα πρᾶγμα μικρούτσικο, πολλὲς φορὲς σὰν τὸ κεφάλι τῆς καρφίτσας. Ὁ γυμνὸς αὐτὸς **σπόρος** σαπίζει μέσα στὴ γῆ, ὅπως τὸ σῶμα τοῦ πεθαμένου· κι ἀφοῦ σαπίσῃ, μετὰ –ὦ τοῦ θαύματος– βλαστάνει! ἀπό ’κεῖνο τὸ σάπιο πρᾶγμα βγαίνει ἕνας ὡραῖος στάχυς καὶ βλέπεις στὸν κάμπο τῆς Θεσσαλίας μιὰ πράσινη θάλασσα νὰ κυματίζῃ στὶς πνοὲς τοῦ ἀνέμου. Ἔτσι καὶ οἱ νεκροὶ θ’ ἀναστηθοῦν μιὰ μέρα. Ἀνοῖξτε στὸ σπίτι τὸ 15ο κεφάλαιο τῆς Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς κ’ ἐκεῖ θὰ δῆτε νὰ τὸ λέῃ αὐτό. Νά γιατί οἱ ὀρθόδοξοι στὰ μνημόσυνα βράζουμε σιτάρι καὶ κάνουμε κόλλυβα· ἔχει σημασία, εἶνε σύμβολο τῆς ἀναστάσεως.

Τὸ ἴδιο καὶ τὸ **ἀβγὸ** τοῦ πουλιοῦ. Πήγατε ποτὲ μέσα σὲ δάση πάνω σὲ ψηλὰ βουνά; Μὲ ἀξίωσε ὁ Θεὸς στὸ στρατὸ ν’ ἀνεβῶ στὴν Πίνδο. Ἐκεῖ μιὰ μέρα, κάτω ἀπὸ τὸ ἀντίσκηνο ποὺ ἤμουν, ἕνας στρατιώτης, ἀγράμματος βοσκὸς ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴν ἡρωικὴ Μάνη, ἔρχεται καὶ μοῦ λέει· –Πάτερ, βλέπω καὶ θαυμάζω ἕνα θαῦμα. –Τί θαῦμα, παιδάκι μου; –Ἀκοῦς ἐδῶ ποὺ κελαηδοῦν τ’ ἀηδόνια; –Ναί. –Κοίταξε λοιπὸν ἀπὸ ποῦ βγῆκε τ’ ἀηδόνι! Καὶ λέγοντας αὐτὸ μοῦ δείχνει ἕνα μικρὸ ἀβγουλάκι ποὺ εἶχε φέρει ἀπὸ μιὰ φωλιά. Τὸ ἀβγὸ τοῦ ἀηδονιοῦ δὲν εἶνε σὰν τῆς στρουθοκαμήλου ἢ τῆς χήνας ἢ τῆς ὄρνιθας· εἶνε πολὺ μικρό. Ποιός περίμενε μέσ’ ἀπ’ αὐτὸ νὰ βγαίνῃ ἕνα πουλάκι ποὺ κελαϊδάει; Καὶ τί κελάιδημα!

Ναί, Χριστιανέ μου· κάθε φορὰ ποὺ βλέπεις στὴ γλάστρα νὰ βγαίνῃ ἕνα τριαντάφυλλο ἢ τὴ γῆ νὰ γεμίζῃ στάχυα, κάθε φορὰ ποὺ ἀκοῦς νὰ κελαϊδοῦν πουλιά, εἶνε καὶ **ἕνα νέο *«Χριστὸς ἀνέστη»***. Τὸ φωνάζουν ὅλα.

Ὁ Χριστὸς λοιπόν, ποὺ κάνει κάθε χρόνο τὴ φύσι ν’ ἀνασταίνεται, ὁ ἴδιος νίκησε τὸ θάνατο καὶ ἀναστήθηκε ἀπὸ τὸ μνῆμα. Δὲν εἶνε τυχαῖο τὸ ὅτι **ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεως συμπίπτει μὲ τὸ *«ἔαρ»*, μὲ τὴν ἄνοιξι**. Ἀνοίγεις τὸ Εὐαγγέλιο, ἀκοῦς *«Χριστὸς ἀνέστη»*· ἀνοίγεις καὶ τὸ βιβλίο τῆς φύσεως μὲ τὶς ἀμέτρητες σελίδες του, κι ἀκοῦς πάλι *«Χριστὸς ἀνέστη»*.

● Θέλεις καὶ κάτι ἄλλο; Ἄνοιξε λοιπὸν τὴν **ἱστορία** τοῦ ἔθνους μας. Ἔχουν καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη ἱστορία, δὲν τὰ ὑποτιμῶ, ἀλλὰ στὴ δική μας ἱστορία ἀκούγεται καθαρὰ τὸ *«Χριστὸς ἀνέστη»*.

Ὑπάρχει μιὰ χρονολογία ὀδυνηρὴ γιὰ μᾶς· εἶνε τὸ **1453 μ.Χ.**, ὅταν οἱ Τοῦρκοι ἀνέβηκαν στὸν τροῦλλο τῆς Ἁγια-Σοφιᾶς, γκρέμισαν τὸν τίμιο σταυρὸ καὶ ἔστησαν τὴν ἡμισέληνο. Ἀπὸ τότε, ἐπὶ τετρακόσια καὶ πλέον χρόνια, τὸν Χριστιανὸ Ἕλληνα τὸν ἔλεγαν ραγιᾶ, ἡ Ἑλλάδα ἦταν σβησμένη ἀπὸ τοὺς γεωγραφικοὺς χάρτες, θαμμένη στὸ χῶμα. Καὶ ἐρωτῶ· ποιός ἀνέστησε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν τάφο της; **Ὁ Χριστός**. Ἂς λένε οἱ ἄπιστοι· ἕνα εἶνε γεγονός, ὅτι τὸ ἔθνος μας ἀναστήθηκε μὲ τὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως εἶπε *«Λάζαρε, δεῦρο ἔξω»* (Ἰω. 11,43), ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μὲ τὴ φωνή του ἦρθε σ’ αὐτὸ τὸν τόπο καὶ εἶπε ***«Ἑλλάς, δεῦρο ἔξω»***, κ’ ἡ Ἑλλὰς ἀναστήθηκε· μὲ τὶς παντιέρες, μὲ τὰ ῥάσα, μὲ τὰ Εὐαγγέλια, μὲ τὰ ἐξαπτέρυγα, μὲ τὴν πίστι τῶν πατέρων μας. Καὶ στὸν χαιρετισμὸ *«Χριστὸς ἀνέστη»* ἀπαντοῦσαν *«Καὶ ἡ Ἑλλὰς ἀνέστη»*.

* * *

«Χριστὸς ἀνέστη» λοιπόν, ἀδελφοί μου. Τὸ φωνάζουν **οἱ ἄγγελοι** ποὺ πέταξαν ἀπὸ τὰ οὐράνια. Ἀπὸ τὴ γῆ τὸ φωνάζουν ἄνθρωποι καὶ πρῶτες –πρὸς τιμήν τους– **οἱ μυροφόρες γυναῖκες** τῶν ὁποίων τὴν ἱερὰ μνήμη ἑορτάζουμε, ποὺ ἔφεραν τὴν εἴδησι στοὺς φοβισμένους ἄντρες. Τὸ κηρύττουν **οἱ ἀπόστολοι** καὶ μάλιστα **ὁ Θωμᾶς**, ποὺ ἦταν ἄπιστος ἀλλὰ κατόπιν πίστεψε καὶ εἶπε *«Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου»* (Ἰω. 20,28). Τὸ κήρυξε ὁ ἀπόστολος **Παῦλος**, ποὺ ἀπὸ βλάσφημος ἔγινε διαπρύσιος κήρυκας τοῦ εὐαγγελίου. Τὸ φωνάζουν καὶ ὅλοι **οἱ ἅγιοι** τῆς παλαιᾶς διαθήκης (π.χ. ὁ προφήτης Ἡσαΐας ποὺ λέει ὅτι *«ἀναστήσονται οἱ νεκροί»*, θ’ ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί [βλ. Ἡσ. 26,19] κ.λπ.) καὶ τῆς καινῆς διαθήκης (π.χ. ὁ ἅγιος Χριστοφόρος, ὁ ὅσιος Νεῖλος κ.λπ.)

Ὅπου νὰ πᾶς **ἐδῶ στὸν τόπο μας**, θ’ ἀκούσῃς τὸ *«Χριστὸς ἀνέστη»*· στὴ Μάνη, στὴν Τριπολιτσά, στὸ ἡρωικὸ Μεσολόγγι, στὸν κάμπο τῆς Θεσσαλίας ἀπὸ τὸ Ῥήγα Φεραῖο, γύρω ἀπὸ τὸν Ὄλυμπο, στὴ Μακεδονία μας, στοὺς τάφους τῆς Καστοριᾶς, τῆς Φλωρίνης, τῶν Γρεβενῶν, τῶν βουνῶν, τῶν ἀθανάτων βουνῶν μας. Τὸ *«Χριστὸς ἀνέστη»* ἀκούγεται ἀπὸ κάθε πέτρα, κάθε κλαρί, κάθε ἄβυσσο!…

Δὲν εἶνε ποίησις αὐτά, εἶνε πίστις. Ἂν δὲν τὰ πίστευα, θὰ προτιμοῦσα νὰ πάρω ἕνα κασσέλι νὰ κάνω τὸ λοῦστρο. Τὰ πιστεύω, ἀδελφοί μου· πιστεύω, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεός. Πιστεύσατέ το, γράψατέ το! Ὅλα θὰ γίνουν στὸν κόσμο αὐτό· καὶ ἡ γῆ θὰ σειστῇ καὶ οἱ πολιτεῖες θὰ σειστοῦν· **ἕνας μόνο θὰ ὑπάρχῃ, θὰ ζῇ καὶ θὰ βασιλεύῃ, Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ναζωραῖος**· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Νείλου Πειραιῶς τὴν 9-5-1965. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 14-4-2016.
Τὴν ὁμιλία αὐτὴ μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς περικοπὲς στὸ ὑπὸ ἔκδοσιν cd 115β΄Α τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΩΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.
Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com